

Κυριακή των Βαΐων - «Ωσαννά, ευλογημένος ο ερχόμενος»

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

• Του [ΛΑΜΠΡΟΥ ΣΚΟΝΤΖΟΥ](#), Καθηγητού

Μετά την θαυμαστή ανάσταση του Λαζάρου οι ευσεβείς αδελφές του παρέθεσαν στον Κύριο και τους μαθητές Του μεγάλο και λαμπρό δείπνο για να ευχαριστήσουν τον Μεγάλο Ευεργέτη τους. Η Μάρθα φρόντιζε να μη λείπει τίποτε από το πλούσιο τραπέζι. Μαζί τους καθόταν και ο Λάζαρος. Η Μαρία, κατά τη διάρκεια του δείπνου, πήρε ένα πολύτιμο δοχείο γεμάτο πανάκριβο μύρο και άρχισε να πλένει με

αυτό τα πόδια του Χριστού. Κατόπιν ξέπλεξε τα πλούσια μαλλιά της και μ' αυτά σκούπισε τα πόδια του Λυτρωτή. Η ευώδης οσμή του μύρου γέμισε την οικία. Το γεγονός αυτό δημιούργησε αισθήματα εκπλήξεως στους παραβρισκόμενους. Ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, ο μελλοντικός προδότης του Κυρίου είπε: «Διατί τούτο το μύρον ουκ επράθη τριακοσίων δηναρίων και εδόθη τοις πτωχοίς;». Και σχολιάζει ο ιερός ευαγγελιστής: «είπε δε τούτο ουχ ότι περί των πτωχών έμελεν αυτώ, αλλ' ότι κλέπτης ην, και το γλωσσόκομον είχε και τα βαλλόμενα εβάσταζεν» (Ιωάν. 12,6).

Ο άνθρωπος της ανομίας, απόλυτα υπόδουλος στα ταπεινά του πάθη, έμεινε εντελώς ανέγγιχτος από την τρίχρονη παρουσία του θείου Διδασκάλου του. Η ωφελιμιστική υλιστική σκοτοδίνη του, τον κρατούσε δέσμιο του πάθους της φιλαργυρίας. Αυτό το πάθος θα τον οδηγήσει, κατόπιν, σε λίγες ημέρες στην προδοσία του Δασκάλου του και στον προσωπικό του τραγικό αφανισμό. Το όνομά του θα γίνει στους αιώνες συνώνυμο της προδοσίας.

Ο Κύριος με προφανή λεπτότητα αντιπαρήλθε την πρόκληση του Ιούδα και είπε: «Άφες αυτήν, εις την ημέραν του ενταφιασμού μου τετήρηκεν αυτό. Τους πτωχούς γαρ πάντοτε έχετε μεθ' εαυτών, εμέ δε ου πάντοτε έχετε» (Ιωάν. 12,7-8). Φυσικά τα λόγια αυτά ήταν ακατανόητα για τους μαθητές Του, διότι, προσκολλημένοι ακόμη στην εθνικιστική ιουδαϊκή περί Μεσσία αντίληψη, πίστευαν σε μια λαμπρή προέλαση προς την Ιερουσαλήμ, προκειμένου να πάρουν την εξουσία και να απελευθερώσουν το έθνος από τον ξένο δυνάστη.

Την ίδια ώρα κατέφθασε στην οικία του δειπνου όχλος πολύς από τους Ιουδαίους, οι οποίοι ήθελαν να δουν τον θαυμαστό ραβίνο που ανάστησε το Λάζαρο. Ήθελαν επίσης να δουν με τα ίδια τους τα μάτια τον αναστημένο. Ταυτόχρονα οι αρχιερείς και οι άρχοντες του Ιουδαϊκού λαού έκαναν συμβούλιο και συζητούσαν το ενδεχόμενο να φονεύσουν τον Λάζαρο, διότι διαπίστωναν με ανησυχία ότι πολλοί άνθρωποι είχαν πιστέψει στην θεϊκή δύναμη του Ιησού, εξαιτίας του εξαίσιου θαύματος! Ήδη είχε αποφασισθεί η θανάτωση του Κυρίου (Ιωάν. 11,47-57) και ο προδότης μαθητής βρισκόταν σε επικοινωνία με το ιουδαϊκό ιερατείο (Ιωάν. 12,3-8, Ματθ. 26,14-16) για την παράδοση του Διδασκάλου του.

Την άλλη μέρα ο Χριστός μπήκε στην Ιερουσαλήμ με τους μαθητές του. Το μεγάλο νέο της ανάστασης του Λαζάρου είχε φτάσει από τη Βηθανία στην αγία πόλη και δημιούργησε αισθήματα ενθουσιασμού και ευφορίας στο λαό. Λόγω δε της επικείμενης εορτής του Πάσχα είχαν συρρεύσει εκεί πολλοί ξένοι προσκυνητές. Όταν πληροφορήθηκαν οι όχλοι την άφιξη του ανθρώπου που ανάστησε το Λάζαρο, πήραν στα χέρια κλαδιά φοινίκων και βγήκε στους δρόμους για να Τον προΰπαντήσουν τραγουδώντας τον νικητήριο παιάνα: «Ωσαννά. Ευλογημένος ο

ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου, ο βασιλεύς του Ισραήλ» (Ιωάν.12,13). Κάποιοι έστρωναν τα ενδύματά τους στο δρόμο για να περάσει ο μεγάλος θριαμβευτής. Η σκηνή αυτή ήταν συνηθισμένη στους χρόνους εκείνους. Οι νικητές βασιλείς έμπαιναν τροπαιούχοι στις πόλεις, αποθεωμένοι από τα πλήθη.

Ο Κύριος καθισμένος πάνω σε πουλάρι όνου έμπαινε ήσυχα, ατάραχος και αδιαφορώντας για τους πανηγυρισμούς, στην αγία πόλη, εκπληρώνοντας την προφητεία του Ζαχαρίου: «Χαίρε σφόδρα θύγατερ Σιών, ιδού ο βασιλεύς σου έρχεταιί σοι δίκαιος και σώζων αυτός πραϋς και επιβεβηκώς επί υπόζυγιον και πώλον νέον» (Ζαχ. 9,9). Ο κόσμος επισημαίνει ο ιερός ευαγγελιστής ομολογούσε ότι «τον Λάζαρον εφώνησεν εκ του μνημείου και ήγειρεν αυτόν εκ νεκρών. Δια τούτο και ηπήντησεν αυτώ ο όχλος, ότι ήκουσαν τούτο αυτόν πεποικέναι το σημείον» (Ιωάν. 12,17-18). Αντίθετα με τους ενθουσιασμούς του πλήθους, οι Φαρισαίοι με εμφανή ανησυχία και μίσος είπαν μεταξύ τους: «θεωρείτε ότι ουκ ωφελείτε ουδεν; ίδε ο κόσμος όπισω αυτού απήλθεν» (Ιωάν. 12,19).

Η είσοδος του Κυρίου στα Ιεροσόλυμα είναι η τελευταία σκηνή του δραματικού έργου της επί γης ζωής Του. Μπήκε ταπεινά επάνω στο ονάριο, παρ' όλο ότι ο όχλος τον ζητωκραύγαζε και συμπεριφερόταν ως να είχε μπροστά του κάποιο εγκόσμιο βασιλιά, ο οποίος μπαίνει θριαμβευτής στην πρωτεύουσα του βασιλείου του. Γνωρίζει πολύ καλά πως οι ιαχές και οι πανηγυρισμοί των όχλων είναι πρόσκαιρες και λαθεμένες εκδηλώσεις. Όλοι αυτοί οι ενθουσιώδεις άνθρωποι οι οποίοι τον αποθέωναν, εκδήλωναν εκείνη τη στιγμή την μικρο- εθνικιστική τους αντίληψη για Εκείνον. Τα κίνητρά τους ήταν ιδιοτελή και φτηνά. Η απουσία πνευματικότητας ήταν διάχυτη σ' αυτούς.

Γνώριζε επίσης ο Κύριος ότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι, οι οποίοι τον δόξαζαν με την είσοδό Του στην Ιερουσαλήμ, θα είναι οι ίδιοι, οι οποίοι θα φωνάζουν πέντε ημέρες μετά κάτω από το πραιτώριο και θα απαιτούν από τον εκπρόσωπο του Ρωμαίου δυνάστη τους «σταύρωσον, σταύρωσον αυτόν» (Λουκ. 23:22)!

Για μας τους πιστούς η είσοδος του Κυρίου στην Ιερουσαλήμ αποτελεί την απαρχή της εκούσιας πορείας Του για το θείο Πάθος. Εορτάζουμε την ημέρα αυτή με ανάκατα αισθήματα χαράς και λύπης. Γιορτάζουμε με αισθήματα χαράς, διότι ο Λυτρωτής μας Χριστός οδεύει προς τα σωτήρια παθήματα για την δική μας σωτηρία. Γιορτάζουμε με αισθήματα λύπης, διότι ο Κύριός μας θα υποστεί για χάρη μας, και εξαιτίας της δικής μας κακουργίας, τα επώδυνα παθήματα και θα υποφέρει και θα πονέσει ως άνθρωπος. Θα ανέβει στον Γολγοθά, θα πεθάνει ως κακούργος και θα ταφεί ως κοινός θνητός. Σε ανάμνηση της μεγαλειώδους και θριαμβευτικής εισόδου του Κυρίου μας στην αγία πόλη, κρατάμε και εμείς κατά την αγία αυτή ημέρα κλάδους δάφνης, υποδεχόμενοι τον Κύριο ως νικητή και

θριαμβευτή βασιλέα, όχι βέβαια κοσμικό, όπως τον περίμεναν οι Ιουδαίοι, αλλά ως αιώνιο πνευματικό άνακτα.